

ἔπειτα κρεμοῦν ἑαυτοὺς ὑπεράνω αὐτῆς μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, καὶ μένουσιν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἕως ὅτου πραγματικῶς ψηθοῦν! ἄλλοι μετροῦν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅπου κατοικοῦν, ἕως τῶν ἁγίων τόπων των μετὰ τὸ σῶμά των, ἤγουν ἐξαπλούμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἄλλοι κρατοῦν τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ξηραίνονται καὶ δὲν δύνανται νὰ τὰς κινήσουν ἐπὶ πλεόν.

Ἐνα τοιοῦτον παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκονογραφία· ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐκάθησε

τὸ καταφανέστερον μέρος τῆς πόλεως καὶ ἐκεῖ οἱ ταλαίπωροὶ Ἰνδοὶ προσέρχονται ἵνα λάβωσιν τὴν εὐλογίαν τοῦ καὶ ἀκούσωσιν παρ' αὐτοῦ λόγους σωτηρίας, προσφέροντες εἰς αὐτὸν εἰς ἀντάλλαγὴν πᾶν ὃ, τι δύνανται ἐκ τῶν ὑπαρχόντων των!

Πόσον διάφορος ἡ θρησκεία τοῦ Εὐαγγελίου, ἥτις ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς τὸν Θεὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ι. Χριστοῦ ὡς Θεὸν ἀγάπης, ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, μὴ θέλοντά νὰ ἀπωλεσθῇ τις ἀλλὰ πάντες νὰ μετανοήσωσιν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν των καὶ νὰ σωθῶσι!

ΙΝΔΟΣ ΓΥΜΝΟΣΟΦΙΣΤΗΣ ἢ ΦΑΛΙΡΗΣ

σταυροποδητὴ καὶ ἐκράτησε τὰς χεῖράς του εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται θέσιν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ὥστε κατέστη ἀδύνατον νὰ τὰς κινήσῃ πλεόν.

Ἡ πράξις αὕτη ἐθεωρήθη ὡς ὑψίστη ἐνδειξις ἀγιοσύνης καὶ ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς τὴν περιωπὴν μεγάλου ἁγίου. Ὅθεν ἂν καὶ ἀδυνατῇ νὰ βοηθήσῃ ἑαυτὸν κατ' ἐλάχιστον, οἱ πολυάριθμοι πιστοὶ τοῦ Βούδα τὸν σέβονται καὶ τὸν περιποιῶνται μετὰ πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν, ἐνδύοντες, νίπτοντες, τρέφοντες καὶ παρέχοντες εἰς αὐτὸν κατοικίαν καὶ κλίνην.

Καθ' ἑκάστην ἡμέραν μεταφέρεται ἐπὶ τραπεζῆς κεκαλυμμένης μετὰ δέρμα λεοπαρδάλεως εἰς

Πόσον δὲ εὐγνώμονες πρέπει νὰ ἡμεῖθα ἡμεῖς οἱ ἔχοντες τὸν θησαυρὸν τούτον τῆς γνώσεως εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ι. Χριστοῦ καὶ πόσον πρέπει νὰ συμπαθῶμεν μετὰ τοὺς πεπλανημένους ἐκείνους ἀδελφούς μας καὶ νὰ φροντίζωμεν νὰ τοὺς ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς πλάνης των!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΚΛΗΣ

(Διάλογος)

Ἰδὼν ποτε ὁ Σωκράτης, ὅτι ὁ μεγαλείτερος υἱὸς του, Λαμπροκλῆς, ἐφέρετο ἀπειθῶς εἰς τὴν μητέρα του,

— Εἶπέ μοι, — εἶπεν, — υἱέ μου, γνωρίζεις ἀνθρώπους τινὰς, τοὺς ὁποίους ὀνομάζομεν ἀχαρίστους;

— Βεβαίωτατα, — ἀπήντησεν ὁ νεανίας.

— Παρετήρησας δὲ διατί δίδεται ἡ ὀνομασία αὕτη εἰς αὐτούς;

— Μάλιστα, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς. Ἀχαρίστους ὀνομάζομεν τοὺς ὅσοι εὐεργετηθέντες ἀπὸ τινος, ἐνῷ δύνανται ν' ἀποδώσωσιν τὴν χάριν, δὲν τὴν ἀποδίδουν.

— Δὲν εἶσαι δὲ τῆς γνώμης, ὅτι οἱ ἀχαρίστοι πρέπει νὰ κατατάττωνται μεταξὺ τῶν ἀδίκων;

— Βεβαίωτατα, — ἀπεκρίθη ὁ νεανίας. . . .

— Ὅσον λοιπὸν εὐεργετηθῇ τις ἀπὸ τινος καὶ φανῇ ἀχαρίστος, δὲν εἶναι περισσότερον ἀδικος ;

— Ὁμολογῶ καὶ τοῦτο, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς.

— Ποίους λοιπὸν ἄλλους καὶ ἀπὸ ποίους θὰ εὐρωμεν, ὅτι εὐεργετοῦνται περισσότερον ἢ τοὺς παῖδας ὑπὸ τῶν γονέων τῶν; Οἱ γονεῖς δὲν παρήγαγον αὐτοὺς καὶ δὲν τοὺς ἔκαμαν νὰ ἴδωσι καὶ ἀπολαύσωσι τόσα ἀγαθὰ, ὅσα ἡ θεὰ Πρόνοια παρέχει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ὁποῖα καὶ τόσοι πολῦτιμα μᾶς φαίνονται, ὥστε λυπούμεθα νὰ τὰ ἀφῃώσωμεν; . . . . Παρατήρησον δὲ καὶ πόσον ἡ μήτηρ σου ὑπέφερε διὰ σέ. Σὲ ἐβάστασεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς, σὲ ἔφερεν εἰς τὸ φῶς μὲ πόνους καὶ ὠδύνας, σὲ ἀνέθρεψε, σὲ ἐδίδαξε πρῶτον τὰ εἰς τὸν βίον χρήσιμα. . . . Καὶ τί δὲ δὲν δαπανῶσιν οἱ γονεῖς διὰ τὰ τέκνα, φροντίζοντες ν' ἀναθρέψωσι καὶ ἐκπαιδεύσωσιν αὐτά;

— Ναί, ναί, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς, τὴν εὐχαριστῶ δι' ὅλα ταῦτα, ἀλλὰ ποῖος δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὴν ἀγριότητάτης;

— Καὶ τί στοχάζεσαι, ὅτι εἶναι δυσκολώτερον νὰ ὑποφέρωμεν τὴν ἀγριότητα τοῦ θηρίου, ἢ τὴν τῆς μητρός;

— Ἐγὼ στοχάζομαι, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς, ὅτι εὐκολώτερον δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὸ θηρίον ἢ τοιαύτην μητέρα.

— Καὶ σὲ ἐδάγκασεν ἄραγε ἡ μήτηρ σου ποτὲ, ἢ σὲ ἐλάκτισε (ἐκλότσησε) καθὼς πολλοὶ τὸ ἔπαθον ἀπὸ τὰ θηρία ;

— Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὲ λέγει τόσα κακὰ, ὅσα τις δὲν ἤθελεν ἀκούσει εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του, εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς.

Καὶ σὺ δὲν συλλογίζεσαι, — ἀπεκρίθη ὁ Σωκράτης, — ποσάκις τὴν ἠνώχλησας καὶ τὴν ἐπείραξας ἀπὸ τὴν βρεφικὴν σου ἡλικίαν νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰς ἀταξίας σου, καὶ πόσας πικρίας ἔπιε διὰ σὲ καὶ εἰς τὰς ἀρ-

ρωστίας σου καὶ καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἀνατροφῆς σου; σὺ δὲ ἀντὶ νὰ ἀποδίδῃς ἄπειρον εὐγνωμοσύνην ζητεῖς νὰ τὴν λυπῇς;

— Καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ νὰ τὴν λυπῶ, — ἀπήντησεν ὁ Λαμπροκλῆς.

— Καὶ μικρὸν τάχα πρᾶγμα εἶναι αὕτη ἡ ἀπειθεία, τὴν ὁποῖαν δεικνύεις; Δὲν γνωρίζεις, ὅτι ἡ μήτηρ σου θέλει τὸ καλὸν σου καὶ διὰ τοῦτο σὲ ἐπιπλήττει, ἢ φαντάζεσαι ὅτι ζητεῖ τὸ κακὸν σου ;

— Ποτὲ δὲν φαντάζομαι, ὅτι ἡ μήτηρ μου ζητεῖ τὸ κακὸν μου, — εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς.

— Μητέρα, λοιπὸν, ἡ ὁποία σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ περιποιεῖται τοσοῦτον καὶ εἰς τὰς ἀσθενείας σου καὶ πῶς νὰ μὴ ἔλθῃς εἰς ἐνδειαν τῶν ἀναγκαιῶν σου φροντίζει; — μητέρα ἡ ὁποία τόσα ὑπέμεινε διὰ σέ — μητέρα, ἡ ὁποία νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ σὲ εὐχεταὶ ν' ἀπολαύσῃς ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου — μητέρα τοιαύτην, ἂν δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς, διότι σὲ ἐπιπλήττει διὰ τὸ καλὸν σου, εἶσαι ἀναίσθητος, οὐδὲ γνωρίζεις τί εἶναι τὸ συμφέρον σου.

Διὰ τοῦτο βλέπεις, ὅτι εἰς τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων Σόλων διώρισεν εἰς τὴν πόλιν περὶ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀχαριστίας οὔτε λόγον κάμνει, οὔτε εἰς δίκην καλεῖ, ἀλλὰ παραβλέπει τοὺς ὅσοι λαβόντες χάριν δὲν τὴν ἀνταποδίδουν· ἂν ὅμως δὲν περιποιεῖται τις τοὺς γονεῖς του δικάζεται καὶ τιμωρεῖται αὐστηρῶς, οὐδὲ τῷ εἶναι συγχωρημένον νὰ γείνη ἀρχὼν, διότι πῶς δύναται ὁ τοιοῦτος νὰ εὐεργετῇ τὴν πόλιν, ἐνῷ φέρεται ἀχαρίστως πρὸς τοὺς γονεῖς του ; . . . . Προσέτι δὲ ἂν τις δὲν περικοσμήτῃ τοὺς τάφους τῶν γονέων του, ἀφοῦ ἀποθάνωσι καὶ τοῦτο λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετάζει ἡ πόλις, ὅταν πρόκηται νὰ ἐκλεχθῇ τις ἀρχὼν.

Σὺ λοιπὸν, ὦ παῖ, ἐὰν ἔχῃς τὰς φρένας σώας παρὰ μὲν τοῦ Θεοῦ ζήτησον νὰ σὲ συγχωρήσῃ, ἐὰν παρημέλησας τὴν ἰδίαν σου μητέρα, ἢ ἐφάρθῃς κακῶς πρὸς αὐτήν, μὴ καὶ οὗτος σὲ ἴδῃ, ὅτι εἶσαι ἀχαρίστος καὶ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ σοῦ.

Πρόσεχε προσέτι μήπως καὶ οἱ ἄνθρωποι μαθόντες, ὅτι εἶσαι ἀχαρίστος εἰς τοὺς γονεῖς σου σὲ ἀτιμάσωσι, καὶ οὕτω μείνης ἔρηνος φίλων. Διότι ἂν σε νομίσωσιν ἀχαρίστον, οὐδεὶς θὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἂν σε εὐεργετήσῃ θὰ φανῇς εὐγνώμων πρὸς αὐτόν.

(Ἐλευθέρα μετάφρασις ἐκ τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ξενοφώντος).